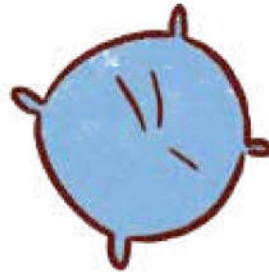
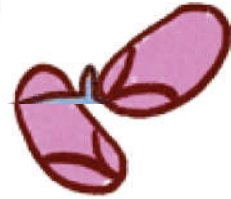

Levél a szülőknek és a gyerekeknek:

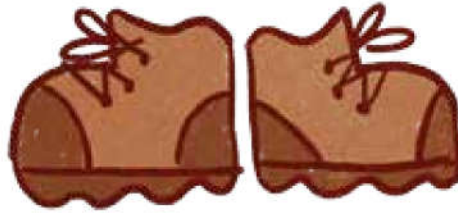
Kedves Táborozók!

Idén is vár minket az erdő,
a folyópart és a tanya!
Összegyűjtöttük nektek
a legfontosabb holmikat,
amik jó, ha nem maradnak
otthon!

- tisztálkodó-
felszerelés
(szappan, vécépapír,
fogkefe, fogkrém)
- minden napra
tiszt ruha (meleg
holmi is!)
- papucs és töröl-
köző, fürdőruha
- ágynemű (paplan-
és párnahuzat,
lepedő)
- szúnyogriasztó
(krém, spray,
elektromosat is
hozhattok)
- naptej
- elemlámpa

- túracipő
- esőkabát, kulacs
- gyógyszer
- ragtapasz
- papír zsebkendő
- felszerelt toll-
tartó, füzet
- zsebpénz

Az utazás napjára hozzátok magatokkal ebédre szendvicset, mert erre a napra csak vacsorát rendeltünk. Ha valakinek étel- vagy gyógyszerallergiája van, feltétlen értesítsen minket!

Várunk szeretettel: Márta néni,
Rita néni, Rik bácsi. A jó időt mi visszük magunkkal! ☺.

– Micsoda nevetséges tájékoztató! – lobogtatta a papírlapot Vince a kertjükben. Buda letette a képregényét, és odasétált a kerítéshez.

– Mi bajod vele? – nézett rá csodálkozva.

– Tisztára, mintha dedósoknak írták volna! Törölköző, papucs! Minden napra tiszta ruha! És ha én egy pólót két napig hordok? Leüvöltik a fejem? Megszámolják, hogy van-e nálam hét pár zokni?

– Hát zokniból és pólóból jobb, ha többet pakolsz, mert bármi előfordulhat!

– Miért? Éjszaka telenyomjátok a zoknimat tejszínhabbal? Vagy megtöltjük a büdös zoknikat homokkal, és azzal dobálózunk? Vagy... – folytatta volna Vince, de Buda közbevágott:

– Én ennél egyszerűbb dolgokra gondoltam. Például arra, hogy beázik a cipőd, és egy nap többször kell cserélned!

– Na, ez velem nem történhet meg. Marha jó! Nekem nincs is túrabakancsom! Viszem a tornacipőt, az is majdnem olyan! Na és ez a naptej! Nehogy már kenegessem magam! Hát azt biztos nem viszek, nincs is itthon, anyu sem használ. Mondjuk, ezer éve nem is voltunk nyaralni. Mindig csak a nagyihoz megyünk.

– Kullancsriasztónk van, azt ne hozz, majd adok az enyémből! – ajánlotta Buda.

– De a leggyanúsabb ez a tolltartó! Nehogy már tanuljunk!

– Ne parázz, nem lesz lecke, de tavaly is kellett, mert erdei iskolás füzetet vezettünk!

– Én biztos nem fogok élménybeszámolót írni, utálok fogalmazni! – elégedetlenkedett Vince.

Hirtelen Buda anyukája jelent meg a teraszon, és így szólt:

– Induljunk vásárolni! Nem tudom nélküled eldönteni, hogy milyen édességeket vegyek útravalóra! Kekszet, csokit vagy müzliszeletet?

– Ezeket mind megvehetjük! De a gumicukrot se felejtsük el! – válaszolta Buda boldogan.

Ekkor Vince is bement az udvarról egy nagy sóhaj kíséretében, majd elkezdett egyedül pakolni. Nagyon remélte, hogy este anyukájától ő is kap egy kevés finomságot az útra.

Másnap reggel volt a gyülekező az iskola melletti régi piactéren. Az ötödikesek és a hatodikosok csomagokkal felpakolva várták a különbuszt. Három tanár harminc főre! A két évfolyam osztályfőnökei, Márta néni, Rita néni és férje, Rik bácsi már rutinos táboroztatók voltak. Rik bácsi, aki gimnáziumban tanított, szívesen kísérte el évről évre a fiatalabb korosztályt, csak azt nem szerette, ha Ricsi bácsinak szólítják. A Richárdot túl komolynak tartotta, ezért Riknek hívta mindenki.

A gyerekek csomagjai mellett helyet kellett szorítani hat nagy kartondoboznak is, mert rengeteg rajzfelszerelést, alapanyagot, papírokat, de még élelmiszere-

ket is vittek magukkal. A táborban a reggelit a tanárok készítették el, ezért az egyikben lekvárok, konzervek, házi szörpök is sorakoztak.

Végre elindult a busz a zibongó gyereksereggel, hátrahagyva a várost, az iskolát és a szülőket. Induljon a kalandos nyári vakáció!

